

Jansy Hansen,
bygdarráðsformaður, tók í
móti í Mykinesi
(Mynd: Jens K. Vang)

EDVARD JOENSEN
ÚR MYKINESI

Tað ljómaði urgutónleikur
út gjøgnum opnu kirkju-
dyrnar í Mykinesi.

Stór mannfjöld stóð úttan
fyri, eins og onkur skotr-
aðist í durunum.

Danski forsætisráðharrin,
Poul Nyrup Rasmussen
vitjaði í Mykinesi saman
við Anfinni Kallsberg, lög-
manni og Jonathan Motz-
feldt, landsstýrisformanni í
Grönlandi.

Og tað var hesin seinasti,
sum sat við urguna.

Hann er kanska meira
kirkjuvundur enn hinir báð-
ir. Hann er prestlærdur.

Og inni í kirkjuni fingur
gestirnir frá staðkendum
fólki at vita um minnisplát-
urnar, sum hanga á kirkju-
vegginum og siga teirra
syrgiligu søgu.

Eisini tað hoyrir slíkari
vitjan til, hóast veðrið er
gott úttanfyri.

Stórslegið og dapurt

Í silvitni varð siglt av Sør-
vági norður við Vágalandi-
num móti Gásadali, fyri síð-
an at fara um fjørðin og suð-
ur um Mykines.

Hendan ferðin var við tíð-
indafólkinum.

Forsætisráðharrin við
fylgi var farin úr Vestmanna
og skuldi fyrst undir Vest-
mannabjörgini.

Alt sum nærkast Myki-
nesi, verður lagt til merkis
tað stórbæri, oyggin sýnir
ein slíkan dag.

Hóast komið er út í au-
gust, er væl av fugli á ferð.
Bæði fram við berginum og
á sjónum.

Seyðurin gongur, sær
sjálvum líkur, allastaðni,
klúgvandi er. Og nógvar eru
røkurmar, hann fer klórandi
í.

Tað ber ikki til at lata vera
við at hugsa um, hvussu
hendan oyggin verður røkt.
Hvaðani fæst fólk til at
ganga á fjall til dómis?

Og so leitar hugurin nøk-
ur ár aftur, tá menn fóru við
seyði somu leið, vit nú
sigla.

Vitjan í Mykinesi:

Jónathan spældi urgu

Í allarfagrasta summarveðri vitjaðu teir trýggir leiðararnir í Kongaríkinum í Mykinesi leygardagin

Ein dýpur søga, sum líka-
sum tekur eitt sindur av tí
stórbæra frá oynni.

Tignarlig móttøka

Jú, vit koma inn at lend-
ingini.

Eina løtu kundi ein ivast
í, um hetta veruliga var út-
oyggin Mykines, har næst-
an eingin býr.

Allastaðni, har sást oman
á landingina, var loðið av
fólki.

Fólk, sum komin vóru at
taka í móti forsætisráðharr-
anum.

Og forsætisráðharrin kom
við øllum sínum monnum
og kvinnum.

Tað var sum tað eigur at
vera, tá fremmandur stats-
leiðari vitjar. Móttøka við
blómum og tí heila.

Børnini høvdu gjørt sær
bukettir av blómum og
grasið, tey høvdu heintað í
Mykinesi.

Eitt sindur sjáltsamt hjá
fremmandafólkunum at
sigla so tætt undir ritunum,
sum eiga í gjónni.

Onkur var eitt sindur íva-
samur, hvørt tær nú mundu
fara at skvetta í høvdið á
gestunum.

Men sum skiltist vóru tær
bara heilt fólkaligar, og øll
sluppu rein og nosslig á
land.

Fótbóltsprát

Eftir ætlan skuldi gangast
út til brúna út í Hólmin. so
tað ráddi um at vera skødd-
ur til slíkan túr.

Løgmaður hevði fingið
sær einar graslíkisskógvar
við til endamálið.

Bláir og hvítir á líti. Hann
gekk og lissaði, meðan fylg-
ið kom gjøgnum túnið.

Ein smádrongur fylgdist
við honum. Ívaleynt var

hann úr Sørvági.

»Hvørjum heldur tú við?»
spurdi hesin lítli.

»Kl.« svaraði lögmaður
uttan at ivast.

Men tað helt drongurin,
at hann skuldi ikki gjørt.

»Sí er nógvi betri.« fekk
lögmaður púra greitt at vita.

Góður gongumaður

Í søguni um Barbaru, sum
flestir føroyingar kenna,
varð Harra Pál (Poul) ein
túr í Mykinesi.

Ein lagnutúrur kann av
sonnum sigast, at hann
gjørðist. Barbara var ikki
við.

Í dag var tað Barbara,

sum førði pressuna út í
Mykines, og Hr. Poul kom
so aftaná við øðrum farið.

So nú vóru tey bæði, Bar-
bara og Hr. Poul í Mykinesi
samstundis.

Eftir at fylgið var komið
upp á oynna, sást skjótt, at
forsætisráðharrin er góður
gongumaður. Tað var ikki
meira enn onkur hendingur,
sum fylgdi honum niðan
brekkuna, tá farið varð nið-
an til minnisvarðan.

Grundin til, at hann ork-
aði so væl, segði Poul Ny-
rup Rasmussen vera, at
hann fyrri trimum árum síð-
an legði av at roykja.

At hann so dagliga eisini

venur konditión, ger sjálv-
andi ikki verri.

Poul Nyrup Rasmussen
var sera hugtakin av tí, hann
sá.

»Hetta er nógvi, nógvi
vakrari, enn eg hevði
ímyndað mær.« segði hann,
tá hann var komin niðaná.
»Eisini nógvi vakrari enn á
myndunum«.

Og tað var sum í Bróka-
tátti:

»Kópurin undir oynni
liggur, lundin flýgur í ring.«

Sera hugtakandi tóktist
fremmandafólkunum at
koma so nær lundunum. Og
so vóru teir livandi.

Forsætisráðharrin helt,

hann dugði betri at skilja,
hví føroyingar eru so góðir
við land sitt, sum teir eru.

»Eg eri fullur av undran
yvir tað, eg havi sæð og
upplivað á túrinum.« segði
ein sera hugtakin forsætis-
ráðharri.

Men tað var ikki leingi.
Adam var í Paradisi, og enn
styttri, forsætisráðharrin
slapp at verða í Mykinesi.

Skýldurnar skuldu eisini
røkja, so eftir stuttan stæðg
í Kristiansbúsi, var farið aft-
ur til báts, og kósinn sett móti
Tindhólmi, har ríkisfundur-
in bíðaði.

Jonathan Motzfeldt spældi á urgu í Mykinesi

(Mynd: Jens Kristian Vang)